

מחדל יום ראשון

שפיגלר הודח

החלוץ מרכזי שפיגלר הועבר מתפקידו כקפטן ניבחרת ישראל, וישמש מעתה קפטן מרחב שלמה. במקומו נתמנה כקפטן הניבחרת החלוץ (מיל.) יהושע גלור. דובר ההתאחדות לכדורגל, שמסר על כך, לא נימק את החילופין, אך משקיפים משערים כי שפיגלר הודח בשל כישלונו בהנהגת מיתקפת-הנגד בבוקר ה-20 במאס.

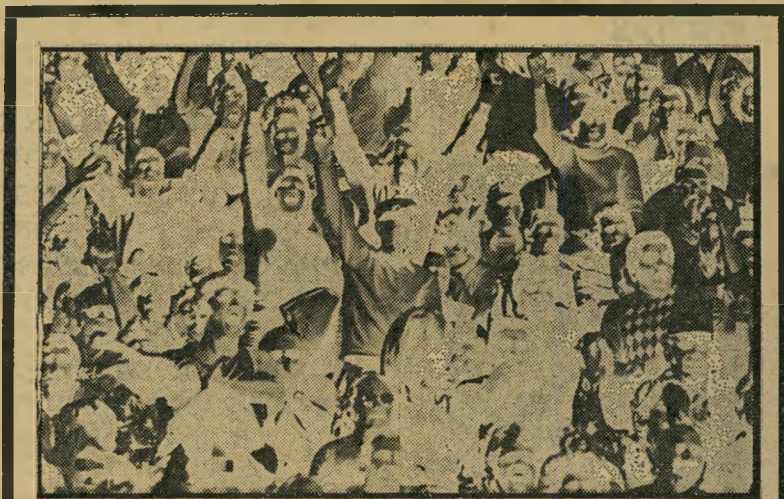
מחדל ההלבשה

יום שחור

זה נכון. יום א', ה-20 במאס, היה יום שחור. יום שחור לכדורגל שלנו. יום שחור למדינת ישראל. יום שחור לעם היהודי. אך מכאן ועד להתמוטטות-יעצבים לא-ימית, כמו זאת שאנו עדים לה עכשיו, רחוקה הדרך. כי קולות הבכי והחולשה המושמעים עתה, בעצם ימי האבל הקשים הללו, קור לות מסוכנים המה. הבשל מחדל אחד הפכנו מחוקים ל-חלשים? הבשל כישלון יחיד נאבד את שפיות-ידעתנו? הבשל הפסד בודד הכל שחור? וכי מה קרה לנו? — האומנם שואה? האומנם קטסטרופה? האומנם אסון? לא. בסך-הכל תפסה הניבחרת יום שחור. לא פחות מזה, אך גם לא יותר מזה. כל קבוצה תופסת מדי-פעם יום שחור. וכך גם קרה לנו. ב-20 במאס תפסה ישראל יום שחור. אך עוד נכוננו לנו ימי-אור רבים.

אין ספק כי מה שאירע ביום הראשון, ה-20 במאס, היה מחדל חמור מאין-כמותו; אולי החמור ביותר בתולדותיו המודרניים של עם ישראל. האפתעה תפסה אותנו באותו יום מר ונמהר, ולאחריה באו התדהמה העמוקה, הזעזוע הנורא, ההלם החריף. אלא שבחוק התקופה האיומה הזאת, עוד בטרם יבש היוד על הפצעים, כבר יש המזדרזים לשלח שעירים שונים ומשונים לעזאזל. כבר קופצים הללו ומאשימים — בשאננות, בפזיזות, בשחצנות. במה לא. ואת מי לא. ונאמנה עלינו בעניין זה אימרתו השנונה של הנשיא קציר. כי אכן — בשאננות, בפזיזות, בשחצנות — כולנו אשמים. מוטב אכן כי נפשפש איש בציציותיו הוא, בטרם נמהר לתלות את קולר המחדל באחרים.

רוצים לצעוק „גול!”

רוצים לצעוק „גול!” רוצים לקפוץ משימחה. רוצים לחבק את כל היציע. אך הלב ממואן. הידיים נקפצות, רוצות להישלח אל-על, לעוף אל השמיים בשאגה. הגרון ניחר, הפה נפתח, הלשון מתגלגלת. רוצים לצעוק „גול!” מסרבים להאמין. אך השער נעול, חתום, סגור ומסוגר. מביטום סביב. רוצים לראות קהל אוהד, קהל שואג, קהל מריע, קהל שר. אך הכל כה שקט, כה עצוב, כה מפחיד. רוצים לצרוח, רוצים לבכות, רוצים לזעוק. אך הדממה מעיקה. רוצים לצעוק „גול!” רוצים לקפוץ משימחה. רוצים לחבק את כל היציע. כמו פעם. אך הלב ממואן. כי השער נעול, חתום, סגור ומסוגר.

הממשלה תמנה ועדת-חקירה

מקורות מדיניים בירושלים מסרו לכתבנו כי בישיבתה הקרובה תמנה הממשלה ועדת-חקירה ממלכתית. בראשות שופט, לבדוק את „המאורעות והמהלכים שהביאו ליציאת ניבחרת הכדורגל של ישראל מי מעגל מישחקי הגביע העולמי”. המקורות ציינו כי בכתב-המינוי תבקש הוועדה לחקור את המהלכים משלב הבלי-מה (תיקו 0:0 ברמת-גן) ועד לשלב מית-קפת-הנגד הכושלת ב-20 במאס (הפסד 3:1 בסיאול). לכתבנו נודע עוד, כי בראש הוועדה יעמוד, ככל הנראה, השופט הראשי אג-רגט, ושופט-הקו יהיו הנדוורג וידין.

הפגנה בבירה

יותר מעשרת אלפים מפגינים, חברי כל תנועות-המחאה, השתתפו אתמול במצעד-הפגנה ססגוני ברחובות ירושלים. המפגינים הניפו כרזות שקראו להתפטרותם של מיכאל אלמוג מתפקידו כראש ההתאחדות, ושל דויד שווייצר מתפקידו כמאמן הניבחרת. מוטי מירזחי, מראשי תנועת-המחאה, אמר כי אחרי רעידת-האדמה בסיאול חייב לבוא שינוי אמיתי ומהותי במדיניות הר כדורגל. הבלם (מיל.) אמנון זילברשטיין קרא לממשלה לנזוח את שיטת הירידה לבונקר, הפוגעת במוראל העם, ולעבור לאלתר לשיטת 4-2-4, כיאה למדינה מודרנית ומתקנת.

תוצאותיו העגומות של הקרב האכזרי בסיאול מעסיקות כל בית בישראל. הכל עוסקים בשאלה הנראית גורלית כל-כך — האומנם חטף סורינב את הגול הראשון, המכריע, מתחת לבטן? זו, ללא ספק, שאלה חשובה, שעוד תע-סיק את הליסטוריונים שנים ארוכות, אך אין זו השאלה הנכונה — השאלה הנור קבת שאנו כה זקוקים לה עתה. כי השאלה היא לא גול זה או אחר. השאלה היא הקונספציה, שעל-פיה אנחנו משחקים בגורלנו. השאלה היא השיטה. המאמן שווייצר טוען שלא הוא זה ש הורה לרדת להגנה. כך טוען גם שום. כך טוען גם פייגנבאום. אבל העובדה בשטה היא חדה וברור רה — ישראל ירדה להגנה, בניגוד לקונ ספציה האופנסבית שהיתה מקובלת עלי-נו. בניגוד לשיטה ההתקפית המתאימה לעם קטן אך כישרוני כשלנו. חובה עלינו, על-כן, לחזור מייד לקונ ספציה הנכונה של העברת הכדור לשיט חו של היריב. חובה עלינו לחזור לשיטה ההתקפית על-מנת שלא נפתס שוב מתחת לבטן, וכדי שנוכל להחזיר בעיטה אחת אפיים לכל המתנכלים לנו.